

DÉLMAGYARORSZÁG

Kedd, 1938. július 19.

Politikai napilap

XIV. évfolyam 150. sz.

Az Anna-víz

Fürdővárosról és nyaralóhelyről beszélünk s az Anna-víz nyomán eljutunk — fűrésztő kutató munka nélkül is — a városfejlesztés biztos útjára vezérlő nagy teendők gazdag forrásához.

Csak két példázatot.

Az Anna-vizet, amelyhez a mélykutat boldog emlékü Somogyi Szilveszter kezdte el furatni, az idén február 9-én nyilvánították gyógyviznek. A gyógyvizzé-nyilvánítás nem ment simán. Legalább is nem rövid ideig tartott. Ez nem akar vád, vagy általánosítás lenni. De tudja mindenki, hogy a közigazgatásnak sokáig tartó és kifürkészhetetlen útjai vannak. Tudja a mostani belügyminiszter is. Hiszen ő volt az, aki első belügyministersége idején a közigazgatási ügyintézkést — szörnyű, de jellegzetes közigazgatási szakkifejezés — megpróbálta gyorsá, egyszerűbbé, az élethez alkalmazkodóvá tenni. A belügyminiszter ur céltudatos, szívós erejű közfunkcionárius. De az, hogy egészen közel vigye a közigazgatást a kielégítő igénylő szükségletekhez, neki sem sikerült.

Hogy hogy nem, a szegedi mélyvíz két évi kalandozás után, — az emberiség történetében igazán nem nagy idő —, mint már említettük, gyógyviznek nyilvánított s ezek után érünk el oda, hogy mit kell, illetőleg mit nem szabad tenni a városi hatóságnak, hogy Szegedből fürdővárossá legyen.

Nem szabad tűnni, hogy arról a szegedi vízről, amelynek — ma már tudjuk — egész Európában kevés párja van, hivatalosan csak hosszú kálváriajárás után nyilvánítsák ki, hogy gyógyvíz. Elég, ha azoknak van kálváriájuk, akik szenvednek. Ne vigyük kálváriára azt is, amivel gyógyítunk. Ez az egyik, amit nem szabad tenni. Mi a másik? Szeged részére a melegvíz, amely tehát gyógyvíz, nagy kincs. Lehet, hogy teljes egészében csak az utánunk következő nemzedékek fogják felismerni, hogy mennyi értékesítési és gyarapodási lehetőséget biztosít a kincs ez a ritka természeti adomány: értékes gyógyvíz az alföldi földrétegek mélyén. Valami kapiskálhatott azonban ennek a nemzedéknek az agyában is. Másrészt nem sikerült volna keresztül vinni, hogy csinos csarnokot emeljenek a szegedi gyógyvíz fölé. Másrészt nem vették volna a bátorságot olyan urak, akiknek a tekintélytiszteletét nem lehet, de nem is szabad vitatni, hogy a szegedi gyógyvizet Anna főhercegasszonyról nevezzék el. Másrészt nem vették volna tervbe, hogy a szegedi gyógyvizet — a föléje emelt csarnokban — országos figyelem felkeltésére alkalmas ünnepség keretében avassák fel. Mért maradt el, Szeged behozhatatlan kárára, ez az ünnepség? Kitudja elfogadható magyarázatát adni?

Emlékszünk arra a pénzügyi bizottsági ülésre, amelyen az Anna-víz közigazgatási sorsáról döntöttek. Az egyik ur azt mondta, — ma orvoskamurai elnök és felsőházi tag — nem szabad az embereket megakadályozni abban, hogy tejes kannákat továbbra is a gyógyvíz fölé emelt iktelen faalkotmány tövében mossák tisztára — gyógyvizzel. Más uraknak más kifogá-

suk volt. Csodák csodája — nem a gyógyvíz, hanem az igazság csodája — a pénzügyi bizottság mégis a haladás oldalára szegődött. Ha szentelhetünk a városépítésnek is néhány szót, akkor megkérdezzük, hogyan jobb és hogyan szebb: ha csinosan parkirozott környezettel olyan csarnok áll a szegedi gyógyvíz fölött, amely Pesten is, Karlsbadban is, Pöstyénben is és minden más fürdővárosban megállja a helyét, vagy ha azt a környéket, ahol kiaknázásra adja magát a gyógyvíz, ma is az a faalkotmány, nyilvános mosogató és a nyomán támadt belvárosi pocsolya éktelenítene el, amely miatt éveken át kellett szégyenkezni?

Tudjuk, hogy egyesek ki akarták sajátítani azt a kezdeményezést, mely az Anna-víz kielemezéseért, gyógyvizzé nyilvánításáért és értékesítéséért megindult és kitartott. Ez a kisajátítási tendencia némely szegedi uraknak valósággal szenvedélyük. A hatósági tekintélyen nem ütünk rést, amikor az igazság erejének, a fejlődés érdekeinek és szempontjainak engedve főlemlítjük azt a

nagyszerű munkát, amely minden hatósági kapcsolattól távol álló szegedi magánemberek nevéhez fűződik. Az autóbüszkeséget szegedi magánember alapította. A hatóságnak az volt az érdeme, hogy birtokba vette. Magánembereknek köszönhetjük az ipari vásárt. Magánemberek alapították és virágoztatták három év alatt naggyá a szabadtéri játékot. Magánembernek köszönhetjük az Anna-vizet és magánember adott — az Anna-víz fölött — egy darab csinos városrendezést.

Hogy a hatóság mit tegyen most? A fürdőváros elnevezésre egyszer már kért engedélyt. Nem kapta meg. Most teremtsen meg azokat az előfeltételeket — napok munkája? — amelyek mellett a belügyminiszter a fürdőváros elnevezést nem fogja megtagadni. Nem győzzük ismételni: alkotó munka nélkül elsorvadunk. A városiasság kiteljesedése: az alkotás.

Az Anna-víz máris sokszáz pengővel gyarapítja havonként a város bevételeit.

Rómában megkezdődött Mussolini és Imrédy tanácskozása

Az olasz főváros ünnepelve fogadta a magyar minisztereket — Mussolini és Imrédy pohárköszöntője a változatlan magyar-olasz barátság jelentőségéről és újáról

Róma, július 18. Imrédy Béla miniszterelnök és felesége, valamint Kánya Kálmán külügyminiszter vasárnap reggel utazott el Rómába. A miniszterelnök Nagykanizsa előtt, a vonaton fogadta a sajtó képviselőit és kijelentette, különös öröme szolgálni, hogy alig két hónappal a kormány vezetésének átvétele után, alkalma nyílik arra, hogy baráti látogatást tehessen az olasz kormány elnökénél.

Róma

Imrédy miniszterelnököt és Kánya külügyminisztert a legnagyobb ünnepélyességgel fogadta. A Termini-pályaudvar környéke hétfőn már a kora reggeli órákban ünnepi képet öltött. A pályaudvart pompásan feldíszítették: magyar és olasz zászlók lengtek mindenütt. A pályaudvar előtti téren ezrekre menő tömeg és a római helyőrség csapatainak diszszázada várta a magyar államférfiakat. A fogadáson megjelent Mussolinival az élen az olasz kormány valamennyi tagja.

Délután fél 9 órakor felhangzott a Giovinetza, jelezve, hogy Mussolini megérkezett gróf Ciano külügyminiszter társaságában. Nyolc óra 55 perccel mutatott az óramutató, amikor a Himnusz hangjai mellett befutott a vonat a pályaudvarra.

Mussolini

gróf Ciano társaságában a szalonkocsikhoz lépett, ahol már ott állt Imrédy Béla miniszterelnök. A Duce meleg kézszorítással üdvözölte a magyar kormány elnökét. A miniszterelnök feleségének gróf Ciano külügyminiszter orchidea-csokrot, Thierry Heribert báró, követéségi titkár pedig vörös szegfűcsokrot nyújtott át.

Azután a miniszterelnök Mussolini társaságában ellépett a diszkriminációk sorfala

előtt, közben a zenekar az olasz himnuszt és a Giovinetza-t játszotta. Amikor a két kormányfő a kijárat felé haladt, a magyar kolónia tagjai „Éljen Imrédy” kiáltással üdvözölték. A pályaudvar előtti téren felsorakozott katonaság és a bejáratnál sorfalat álló magyar cserkészek előtt ellépett a két miniszterelnök, akiket a cserkészek „Huj-huj-hajrá!” kiáltással köszöntöttek. Ezután a gépkocsiba szálltak a miniszterek. A Duce a Palazzo Venezia-ba hajtatott, míg a magyar vendégek római szállásukra, a Villa Madameba hajlattak.

Imrédy Béla miniszterelnök és Kánya Kálmán külügyminiszter délután 11 órakor a kvirináli palotába hajtatott és ott beírta nevét a látogató könyvbe, majd megkoszorúzta az olasz Névtelen Katona sírját és a fasiszta hősök szentélyét. Délben 1 órakor a miniszterelnök

meglátogatta gróf Ciano

a Palazzo Chigiben. A tulajdonképeni tárgyalások délután kezdődtek.

A kocsisor a római óváros zezugos uccáin baladt

a Piazza Venetiára,

ahol ezrekre menő tömeg szorongott. A Vittorio Emanuel-emlékmű fehér tömbje előtt diszruhás carabinieri diszszázad sorakozott fel, a zenekar a magyar és olasz Himnuszt játszotta, mialatt a miniszterek lassu lépésben felhaladtak az emlékmű márvány lépcsőjére. A miniszterelnök ellépett a Névtelen Katona sírja előtt felsorakozott tisztí küldöttség előtt, majd két milicista elhelyezte a kormányelnök hatalmas babérszuszorúját.

Imrédy és Kánya Ciano külügyminiszternél egy óra hosszat időztek. A miniszterelnököt és külügyminisztert elkísérte a Chigi-palotába báró Villani Frigyes kvirináli magyar követ.